

Милан Ђовић:

ПОЧЕТАК ОПЕТ

Корубе су руке, а име ти дах од миља
Коракe у светлост отпратила ти си
Цветове мирисне због стрмог окриља
Набојем вршка трна рекла ниси.
Реско је јутро, нанизане росе стазе
Капљу тихим гласом да видокруг чује
Љубави се твоје у сенци сналазе
Оклопник се давни дрхтајем збуњује.

Име ти од окриља за додир корубе
Отпором бешумности сакрила ниси
Коракe за реке, за прштеће трубе
Цветове за мирис новој мисли.
Око твоје затрепери и око друго
Сви посматрачи пресељени цртом јетком
Застанка на висоравни већ је дуго
Изненађење куца прстом и почетком.

НЕРЕЧЕН ЗАПИС

Дубина јасна и замамна мисао сније
Површина кад се осмехом открије
И пена горња кад саставља
Доња су непомућена славља.

ПРЕПОЗНАВАЊЕ ПРЕТКА

Стидом се отвара зов старог честара
Оком засветлуца заборав за стазе
Срце кад је чисто, збуњена грла траже
Хоризонтом искра заборављеног света.

Удахни разрешење крика шапатам са стране
У недрима је све што нам одсутност узе
Пустимо исконски поклич сунца да одбране
Међе су осветом препознавања блеђе.

Непознати преци да ли препознајете лето
Труба и позивара кад сенка сенком узврати
Чувари светих тајни у хаљинама дугим
Праштање је немо оловом храњено.

Пепео нам на главама историју пише
Све газе буга, великог скитачког круга
У срце унеси трагом за кућним прагом
Све препознате речи замахом и снагом.

ПЕСН ПРЕТКА

Аз, буки, вједи — ево, из давног слова устаје
Песн стара отворене пене,
Облаком мириса сад препознаје
Семе исто биљке одбрањене.

Окрени уши врху или водоравно
Зов се стари крвотоком снује
Чекана љубав сунца опет се збуњује
И ваздух удисан речима давно . . .

Без ружа, мириси, кога уклесте?
Ожиљак смеха тамо кад се реси
У кружној светлости звездасте кресте
Хиљадугласова питају те где си.

Ветрови пустим челом круже,
Пут се осмехује тајним додиром невесте
Сенком син се светлости одужи
Језом којом нисте и којом јесте.

Воденице и звезде око зрна круже,
Погачом празнине сада га угости
Ђутањем и словом, ашче светле кости . . .
Што реке дуге у љубав продуже.

2.

Застани мало, уздах кује слово
Изненадни јахач обигра шумарке
Са ловачким зовом туга без шишарке
Удаљене стазе приближи поново.

Расти реко испражњене мисли
Насељен ветар, бунтовник во вјеки
У одлукама цвећем кад су притисли
Огољену реч мирносноци неки.

И стојиш — затишјем караван хода. . .
Борова смола и ваздух, сол и коже јаке
Огњиште греје руке и речи нејаке
Пригнутим ухом слутиш шапат изворских вода.

Крв је препознавање, док додир издалека
Осваја звезданом птицом осмех и миг.
Научити неће токове века
Ни реке, ни битке, ни уста, ни жиг.

Слободно је твоје гласно лице,
Подножје видика за велико здање,
Говор пепела и измаглице
Млазу новом старо извирање.

Присуства су у злато обукле
Круне мимохода, песн плача и мача
Додиром се нечујно повукле
Оста цвет у руци настављача.

РЕЧ ТИХА

Додиром си започела игру давног лета,
Траженог мириса просутог из недогледа
Пружене руке само, пронађеног склада
Која се законима неспокоја и сунца влада.

На језику те сугласником буне прати
Сунцем љубави нове и водом узврати
Ова реч шапнута као преокрет
У тами да чује цео свет.

ПИТАНИ ХЛЕБОМ И СОЉУ

Бол је стремен зараслом опкољу
Отворене речи, нико их не чује
За опроштај питамо, за реч светлију и бољу
Питамо хлебом и сољу.

Упорни трагачи у сувишном пољу
О ненађене смислом нек срце чује
Нек савез нађених нежност оснује
Што недостаје згаслом опкољу.

Бол је корак у оси нагнути
Уху света дубином замамном
Хоће л' прихватање наше устукнути
Пред сенком огледала у безгласју равном.

Питате ме у истом опкољу
Питани смо хлебом и сољу.
Упорно за жртве и крагује
Словенски ја се мољу.

Где су чисте стазе, нек мир заборавном
пољу осветле нам кости
За додир исконски рука самодости
Нек се каже у чекању давном.